

Františkovo slovo

č.19

Papež: Duch nám umožňuje mluvit s lidmi v bratrském dialogu

Papež: My křesťané jsme svobodní a církev nás chce svobodné

Setkání izraelského a palestinského prezidenta na půdě Apoštolského stolce

Papež kázal o blahoslavenstvích

P. Neuhaus: nedělní modlitba vyvolala pozdvižení

Aleppo umírá žízni

Sestra Scucci – řeholnice, která zpívá

Papež: Obchodníci s otrockou prací a se zbraněmi nemají bázeň Boží a nejsou šťastní

Bůh je silnější než zlé královny

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Duch nám umožňuje mluvit s lidmi v bratrském dialogu

Dopoledne slavil Petrův nástupce ve zcela zaplněné vatikánské bazilice Svatodušní liturgii. Ve své homilii **mluvil papež o Duchu svatém**, který **učí, připomíná a umožňuje promlouvat**. V samotném závěru pak řekl:

„Rekapitulujme: Duch svatý nás učí cestě, připomíná nám a vysvětluje Ježíšova slova; umožňuje nám modlit se a říkat Bohu Otče; umožňuje nám promlouvat k lidem v bratrském dialogu a pronášet proroctví. Den Letnic, kdy učedníci „byli naplněni Duchem svatým“, byl dnem křtu církve, která se zrodila „vyjitím“, „odchodem“, aby všem hlásala Dobrou zvěst. Matka církev vychází, aby sloužila. Pamatujme na naši Matku, která odešla se spěchem, aby sloužila. Matka církev a Matka Maria, obě byly panny a obě matky, obě ženy. Ježíš byl k apoštolům rezolutní: neměli odcházet z Jeruzaléma dříve než se jim dostalo moci Ducha svatého (srov. Sk 1,4.8). Bez Něho není poslání, není evangelizace. Proto spolu s celou církví, naší Matkou katolickou církví voláme: Přijď Duchu svatý!“

Papež: My křesťané jsme svobodní a církev nás chce svobodné

V poledne papež František oslovil asi 70 tisíc lidí shromážděných na náměstí sv. Petra. Ve svojí pozoruhodné promluvě **mluvil o charakteristických rysech církve** a mimo jiné řekl:

*„Církev je vždycky volána k tomu, aby budila úžas zvěstováním, že Ježíš Kristus přemohl smrt, že Boží náruč je stále všem otevřená a že Jeho trpělivost trvá a očekává nás, aby nás uzdravil a odpustil nám. Právě k tomuto poslání dal Zmrtvýchvstalý Ježíš církvi Svého Ducha. Ale pozor: **Je-li církev živá, musí vždycky překvapovat**. Budit úžas je vlastností církve. Církev, která není schopna překvapovat, je církev slabá, churavá, umírá a musí být co nejdříve hospitalizována na resuscitačním oddělení!*

*Někdo v Jeruzalémě by raději viděl Ježíšovy učedníky zablokované, zavřené doma, aby nepůsobili komplikace. I dnes jsou mnozí, kteří chtějí, aby křesťané byli takoví. Vzkříšený Pán je však posílá do světa: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“ (Jan 20,21). Církev Letnic je církví, která nerezignuje, aby byla neškodnou, „destilovanou“. Tomu se nepoddává. Nechce být nějakou dekorací. Je církví, která neváhá vycházet ven, setkávat se s lidmi, zvěstovat poselství, které jí bylo svěřeno, třebaže toto poselství obtěžuje či zneklidňuje svědomí, občas přináší problémy a někdy vede k mučednictví. Církev se rodí jako jedna a všeobecná, má přesnou identitu, ale je otevřená, objímá svět nikoli okovy, ale ponechává svobodu a objímá jej jako kolonáda tohoto náměstí, jako dvě paže otevřené k přijetí, které však nesvírají, aby zadržovaly. **My křesťané jsme svobodní a církev nás chce mít svobodné!**“*

Po hlavní promluvě pak papež připomněl významnou aktualitu nedělního večera:

*„**Jak víte, dnes večer se ve Vatikánu prezidenti Izraele a Palestiny setkají se mnou a ekumenickým patriarchou Konstantinopole, mým bratrem Bartolomějem, abychom prosili Boha o dar míru ve Svaté zemi, na Blízkém východě a na celém světě**. Chtěl bych poděkovat všem, kteří se osobně i společně modlili a modlí za toto setkání a duchovně se připojí k naší snažné prosbě. Děkuji.“*

Setkání izraelského a palestinského prezidenta na půdě Apoštolského stolce

Vatikán. Nedělní večerní modlitba za mír ve Svaté zemi ve Vatikánských zahradách byla výrazem oné “kultury setkávání”, o které papež František často mluví a k níž bez ustání vyzývá. Její účastníci – izraelský prezident Šimon Peres, palestinský prezident Mahmúd Abbás, konstantinopolský ekumenický patriarcha Bartoloměj, kustod Svaté země O. Pizzaballa a římský biskup jako hostitel celé iniciativy – se modlili bok po boku na prostranství před sídlem Papežské akademie věd. Invokace míru v různých jazycích se členila do tří momentů: díkůvzdání za dar Stvoření, prosbu za odpuštění a vyzvání pokoje mezi národy.

„Toto naše setkání invokující mír ve Svaté zemi, na Blízkém východě a na celém světě provázejí modlitby mnoha lidí, náležejících k různým kulturám, zemím, jazykům a náboženstvím, lidí, kteří se modlili za toto setkání a nyní se v této invokaci připojují k nám. Je to setkání, které odpovídá na vroucí touhu těch, kteří touží po míru a sní o světě, kde budou muži a ženy žít jako bratři a sestry a nikoli jako protivníci či nepřátelé.“

Naznačil papež František cestu tam, kde už šedesát let selhává politika i diplomatické kanály. Modlitba se odvíjela za hudebního doprovodu židovských, muslimských a křesťanských meditačních motivů, ale též v usebrání a tichosti. Zakončila ji promluva Svatého otce a obou prezidentů. **„Z hloubi srdce vám děkuji, že jste přijali moje pozvání a přišli sem, abychom společně prosili Boha o dar pokoje. Doufám, že toto setkání bude začátkem nové cesty ke hledání toho, co spojuje, aby bylo překonáno to, co rozděluje”**, oslovil Petrův nástupce oba státníky.

„Páni prezidenti, svět je dědictvím, které jsme dostali od svých předků, ale je také výpůjčkou našich dětí, které jsou unaveny a umdlévají v důsledku konfliktů a touží po úsvitu pokoje, dětí, které nás žádají, abychom strhli zdi nepřátelství a vydali se cestou dialogu a pokoje, aby triumfovaly láska a přátelství.”

Příliš mnoho těchto dětí se stalo nevinnými oběťmi války a násilí, zdůraznil papež František. Jejich památka nám dodává odvahu a sílu vytrvat v dialogu za každou cenu. Je naší povinností, aby jejich oběť nepřišla nazmar.

„K nastolení míru je třeba odvahy mnohem více než k rozpoutání války. Je zapotřebí odvahy, abychom souhlasili se setkáním a odmítali střet, přitakali dialogu a odmítli násilí, přitakali vyjednávání a odložili nevráživost; přitakali smlouvám a odmítli provokace; přitakali upřímnosti a odmítli dvojakost. K tomu všemu je zapotřebí odvahy, velké síly ducha.”

K dosažení míru je nutná Boží pomoc, pokračoval papež František. Dějiny nás učí, že pouze naše síly nestačí, upozornil a neváhal označit sílu, která je hlavním odpůrcem pokoje.

*„Vícekrát jsme byli blízko míru, ale Zlý jej dovedl různými prostředky překazit. Proto jsme tady, protože víme a poznáváme, že potřebujeme pomoc Boží. Nežříkáme se svých odpovědností, ale **vzýváme Boha v úkonu maximální odpovědnosti tváří v tvář svému svědomí a svým národům. Zaslechli jsme povolání a máme odpovědět. Povolání přerušit spirálu nenávisti a násilí, a přerušit ji slovem „bratře”. Abychom však toto slovo vyslovili, musíme pohlédnout k nebi a rozpoznat v sobě syny jediného Otce.”***

A právě tohoto jediného Otce papež František vzýval ve své závěrečné modlitbě. Obracím se k Němu v Duchu Ježíše Krista a prosím o přímluvu Pannu Marii, dceru Svaté země a naši Matku, prohlásil.

„Ať jsou z každého srdce odstraněna slova: rozdělení, nenávist a válka. Pane, odzbroj jazyk i ruce, obnov srdce a mysl, aby slovem, které nás k sobě přivádí, bylo vždycky „bratr”, a stylem našeho života se stal šalom, pokoj a salam! Amen. ”

Papež kázal o blahoslavenstvích

Blahoslavenství jsou životním programem křesťana – konstatoval papež František v ranní homilii během eucharistie v kapli Domu sv. Marty. Papež se soustředil na blahoslavenství v souvislosti se včerejším setkáním izraelského a palestinského prezidenta ve Vatikánských zahradách a prohlásil, že **je zapotřebí mít odvahu mírnosti, aby byla poražena nenávist**.

Blahoslavenství jsou programem, průkazem totožnosti křesťana. František ve svém kázání rozvinul působivou meditaci nad blahoslavenstvími, která podává dnešní liturgie v Matoušově evangeliu (Mt 5,1-12). „Každý kdo si položí otázku, jak se stát dobrým křesťanem – řekl papež – nachází tady Ježíšovu odpověď, která směřuje hodně proti proudu v porovnání s tím, co je obvyklé ve světě. **»Blahoslavení chudí v duchu«**. Bohatství ti nic nezajistí - pokračoval. Ba více: oplývá-li srdce bohatstvím, je spokojené se sebou, protože nemá místo pro Boží Slovo. **»Blahoslavení plačící**, neboť oni budou potěšeni«:

*„Avšak svět nám praví: radost, štěstí, zábava – to jsou krásy života. A odhlíží od druhé stránky, kde se vyskytují problémy, nemoci, bolesti v rodině. Svět nechce plakat, raději ignoruje bolestné situace a zastírá je. Jedině člověk, který vidí věci, jak jsou, a v srdci pláče, je šťastný a bude potěšen. Ježíšovým potěšením, nikoli světským. **Blahoslavení tiší** v tomto světě, který je od začátku světem válek, světem, který se především sváří a kde vládne zášť. A Ježíš říká: žádné války, žádná nenávist, nýbrž mírnost.”*

Pokud budu v životě mírný, řekl papež, budou si o mně myslet, že jsem hloupý. Jen ať si to tedy myslí, pokračoval, ale jsi-li mírný, tichý, dostaneš za dědictví zemi. **»Blahoslavení, kdo lační a žízň po spravedlnosti«**, blahoslavení - dodal papež – jsou ti, kdo bojují za spravedlnost, za to aby byla na světě spravedlnost. Je snadné dostat se do spárů korupce, oné každodenní politiky, kde všechno je obchod. Je tolik nespravedlností a tolik lidí jimi trpí. **»Blahoslavení milosrdní**, neboť oni dojdou milosrdenství.« Milosrdní – to jsou ti, co odpouštějí a rozumějí pochybením druhých. Ježíš neříká, že blahoslavení jsou ti, kteří se mstí a oplácejí.

„Blahoslavení ti, kteří odpouštějí: milosrdní. Vždyť my všichni jsme šikem těch, kterým bylo odpuštěno. Všem nám bylo odpuštěno. A proto je blahoslaven ten, kdo jde cestou odpuštění. »**Blahoslavení čistého srdce**«, ti kteří mají srdce prosté, čiré, bez špíny, srdce, jež umí touto čistotou milovat. »**Blahoslavení tvůrci pokoje**«. Mezi námi je však mnohem běžnější být tvůrci válek nebo alespoň nedorozumění! Například když něco slyším a za někým jdu, abych mu to podal v rozšířeném vydání... To je svět řečí. Lidé, kteří vedou řeči, nevytvářejí pokoj, ale jsou nepřáteli pokoje. Nejsou blahoslavení.“

»**Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost**«. Kolik jen lidí, navázal papež, je a bylo pronásledováno jenom proto, že se zasazovalo o spravedlnost. **Blahoslavenství, shrnul papež, je životní program, který nabízí Ježíš.** Je velice prostý, ale velice obtížný. **A kdybychom chtěli víc, Ježíš nám dává i další ukazatele,** totiž onen protokol, podle něhož budeme souzeni: **25. kapitola Matoušova evangelia:** „Byl jsem hladový a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít, byl jsem nemocen a navštívili jste mně, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou. **S těmito dvěma věcmi – blahoslavenstvími a 25. kapitolou Matoušova evangelia – lze prožít křesťanský život na úrovni svatosti.**“

„*Pár slov, prostých, ale praktických slov pro všechny. Křesťanství je totiž náboženstvím praxe. Není náboženstvím na přemýšlení, nýbrž na praktikování, na uskutečňování. Budete-li mít dnes doma trochu času, vezměte si evangelium, Matoušovo evangelium, pátou kapitolu, na jejímž začátku jsou tato blahoslavenství, a dvacátou pátou kapitolu, kde je to ostatní. Udělá vám dobře, přečtete-li si tyto pasáže jednou, dvakrát i třikrát. Čtete tento program svatosti. Kéž nám Pán udělí milost chápat toto Jeho poselství.*“

10.6.2014

P. Neuhaus: nedělní modlitba vyvolala pozdvižení

Nedělní modlitbou ve Vatikánu vyvolal František velký rozruch mezi Izraelci i Palestinci – tvrdí P. David Neuhaus, jezuita židovského původu, kterému je svěřena pastorace hebrejsky mluvících katolíků ve Svaté zemi. Podle něj František už svým postojem ukázal izraelským a palestinským náboženským představitelům, že jsou příliš provázáni se světem politiky. „**Papež ukazuje jinou cestu,** dobře známou z Písma svatého – řekl Vatikánskému rozhlasu P. Neuhaus. – **Je to cesta proroka, který si vědomě zachovává odstup, a proto vidí jasněji.** Myslím, že náboženští představitelé by se měli zřítí své role v politice, aby se mohli se vsí vážností ujmout svého náboženského poslání a mluvit nahlas v Božím jménu a ve jménu lidu, který trpí,“ říká židovský jezuita.

První reakce na nedělní modlitbu izraelského a palestinského prezidenta ve Vatikánu komentuje takto:

„*Popravdě řečeno, tato událost vyvolala velké pozdvižení. A je dobře, že je tomu tak. Když si totiž jsou lidé příliš jistí tím, co mají dělat, jak mají reagovat, má Pán Bůh omezené pole působnosti. Tato akce ovšem vyvolala u Palestinců i Izraelců velký zmatek: „Co ten papež chce?“ Jsem ale přesvědčen, že uprostřed tohoto zmatku, v němž si lidé začínají klást otázky, bude možné učinit krok kupředu. Je zapotřebí uvažovat nad tím, co je úkolem náboženství. Do nynějška je politici využívali účelově. **Papež ovšem během své pouti i během nedělního setkání ukazoval, že náboženství může osvobozovat politickou sféru, nikoli být zneužíváno politikou. A to je velká změna**“ – uvedl pro Vatikánský rozhlas P. David Neuhaus.*

Aleppo umírá žízní

Sýrie. V nejlidnatějším syrském městě, které je patrně nejstarším nepřetržitě obývaným městem na světě, panuje dramatická situace. Více než dvou milionové město, jehož vznik sahá do roku 2000 před Kristem, je již tři roky vystaveno řádění zahraničních a ze zahraničí vyzbrojovaných teroristů. Italský deník Avvenire publikoval naléhavý apel syrského řeholního bratra Georgese Sabeho, který přímo z místa popisuje situaci **katastrofálního nedostatku vody, který nastal v důsledku teroristických akcí.** Většina obyvatel je nyní odříznuta od pitné vody. „**Aleppo umírá žízní,** konstatuje syrský řeholník v naléhavé výzvě k solidaritě prostřednictvím [Facebooku](#). „Tato agónie národa a lhostejnost světa je ostudou 21. století. Z hloubi duše a se zbytkem hlasu, který nám zůstává, **prosíme o pomoc, abychom mohli volit život a ne smrt.**“ píše Georges Sabe.

Sestra Scucci – řeholnice, která zpívá

Itálie. Pěťadvacetiletá italská řeholnice Cristina Scucci na sklonku minulého týdne vyhrála pěveckou soutěž italské státní televize *The Voice of Italy*. Ve finále se zpívající voršilka v černém řádovém hábitu prosadila proti třem dalším konkurentům, mimo jiné hitem *What a feeling*. Poté, co se dozvěděla o svém vítězství, postarala se o další překvapení. Požádala publikum a ohromeného moderátora, aby **se všichni společně pomodlili Otče náš**. Sestra Cristina tak v usebrání poděkovala Tomu, koho chtěla do televize vnést. Evangelizace byla totiž od samého počátku jejím jediným cílem.

Z Vatikánu na adresu mladé řeholnice zazněla chvála. Prostřednictvím tvítových poselství ocenil její neobvyklé angažmá ve světské sféře **kard. Gianfranco Ravasi**. "Tak to má být! **Kéž by to tak dělali mnozí další!**", napsal předseda Papežské rady pro kulturu.

11.6.2014

Papež: Obchodníci s otrockou prací a se zbraněmi nemají bázeň Boží a nejsou šťastní

Přibližně 40 tisíc věřících přišlo dnes za velkého horka na Svatopetrské náměstí, aby se setkali s papežem Františkem. Ten ještě před začátkem generální audience než se vydal v džípu na náměstí, přišel pozdravit nemocné a postižené účastníky do auly Pavla VI., odkud mohli v klimatizovaném ovzduší sledovat její průběh a kam se po jejím skončení papež vrátil, aby každého pozdravil osobně.

Dnešní katechezí František uzavřel cyklus věnovaný sedmi darům Ducha svatého, pozoruhodným způsobem vyložil, v čem spočívá bázeň Boží, přičemž mimo jiné řekl:

„Jakmile Duch svatý začne přebývat v našem srdci, vlévá nám útěchu a pokoj a umožňuje nám cítit se takovými, jací jsme, to znamená nepatrnými, a mít onen Ježíšem v evangeliu doporučený postoj toho, kdo své starosti a očekávání klade v Boha, cítí se zahrnut a nesen Jeho vroucností a Jeho ochranou, podobně jako dítě u svého tatínka! Toto působí Duch svatý v našich srdcích: umožňuje nám **cítit se jako děti v náruči svého tatínka. V tomto smyslu se tedy stává zřejmým, jak v nás bázeň Boží nabývá podoby poddajnosti, vděčnosti a uznalosti a naplňuje naše srdce nadějí. Častokrát totiž neumíme chápat Boží plán a pozorujeme, že nejsme schopni sami si zajistit štěstí a věčný život. Avšak právě ve zkušenosti svých omezení a svojí ubohosti nás Duch svatý utěšuje a umožňuje nám vnímat, že jedinou důležitou věcí je nechat se vést Ježíšem do Otcovy náruče.“**

V závěru generální audience pak Svatý otec obrátil pozornost k zítřejšímu Světovému dni proti dětské práci:

„Desítky milionů dětí – slyšte dobře: desítky milionů dětí – jsou nuceny pracovat v hanebných podmínkách, vystaveny otroctví a vykořisťování, ale také zneužívání, špatnému zacházení a diskriminacím. Vroucně si přeji, aby mezinárodní společenství rozšířilo sociální ochranu nezletilých a odstranilo tuto metlu vykořisťování dětí. Obnovme všichni svoje nasazení, zejména rodiny, aby byla každému chlapečkovi a holčičce zaručena ochrana jejich důstojnosti a možnost zdravého růstu. Klidné dětství umožní dětem hledět s důvěrou k životu v budoucnosti. Všechny vás vybízím, abychom se nyní **společně modlili k Matce Boží, která nosila v náruči Ježíška, a prosili za tyto chlapečky a holčičky, které jsou vykořisťovány prací i pohlavním zneužíváním.“**

13.6.2014

Bůh je silnější než zlé královny

Pokud nám Pán chce svěřit nějaké poslání, dobře nás na něj připravuje. Naše odpověď se pak má zakládat na **modlitbě a věrnosti**. Takto by se dala shrnout ústřední myšlenka dnešní papežovy homilie, kterou pronesl při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

Jednoho dne můžeme být odvážní a ve službě Bohu odporovat modloslužbě, jiného dne zase propadáme depresím až do té míry, že toužíme po smrti, protože nás v průběhu našeho poslání někdo vylekal. Tyto dva krajní body lidské síly a slabosti vždy uvádí a bude **uvádět do rovnováhy jedině Bůh**. Ovšem pod tou podmínkou, že mu zůstaneme věrní. Papež František dnes čerpal z příběhu proroka Eliáše, který popisuje první kniha Královská (1 Král 19,9.a11-16) a který, jak dodal, je vzorem prožitku každého věřícího člověka. Eliáš je na hoře Choreb vyzván, aby opustil svůj úkryt v jeskyni a ukázal se Hospodinu. Vane silný vítr, nastává zemětřesení a vyšlehne oheň, avšak Bůh se neprojevuje. Poté následuje jemný vánek a právě v něm Eliáš rozpoznává Pána, který přechází, upomenul Svatý otec.

*"Pán nebyl ve větru, v zemětřesení, v ohni, ale v tomto šepotu mírného vánku, v pokoji, či, jak říká původní verze – protože právě v originálu je pro to nádherný výraz: **Pán byl v sotva slyšitelném zvučícím tichu**. Zní to jako protimluv – sotva slyšitelné zvučící ticho. Eliáš však dovede rozpoznat, kde Pán je, a Pán ho připravuje darem rozlišování. A pak mu dává posláni."*

Posláni, které Bůh dává Eliáši, je pomazání nového izraelského krále a nového proroka, který je povolán jako Eliášova náhrada. Papež František upozornil zejména na jemnocit a otcovství, s jakými Bůh pověřuje muže, který byl kdysi schopen síly a horlivosti, nyní se však jeví pouze poraženecky. Pán připravuje duši i srdce a připravuje je ve zkouškách, poslušnosti, vytrvalosti, poukázal papež František.

"Pokud nám Pán chce svěřit nějaké posláni či práci, připravuje nás. Připravuje nás, abychom byli s to úkol dobře vykonat, tak, jako připravil Eliáše. To nejdůležitější na celém příběhu není Eliášovo setkání s Pánem, ačkoliv sem jistě náleží. Nejdůležitější je celý vývoj, kterým došel k posláni, svěřenému Pánem. Tady spočívá rozdíl mezi apoštolským posláním, která nám dává Pán, a běžným úkolem: "Máš splnit tuto úlohu, máš udělat to či ono – to jsou lidské úkoly, poctivé a dobré...Když nám ale Pán dává posláni, vždy zahajuje určitý vývoj – v procesu očišťování, rozlišování, poslušnosti, modlitby."

Věrnost tomuto procesu záleží v tom, že se dáváme Pánem vést, pokračoval Svatý otec. Eliáš s Boží pomocí potlačuje strach, který v něm vyvolala královna Jezabel a její výhrůžky smrti.

"Tato královna byla zlá a vraždila své nepřátele. Eliáš se jí bojí, ale Pán je mocnější. Dává Eliášovi pocítit, že také on, velký a odvážný prorok, potřebuje Pánovu pomoc a přípravu na posláni. Vidíme tedy, jak Eliáš putuje, poslouchá, trpí, rozlišuje, modlí se a nalézá Pána. Kéž nám dává Pán milost, abychom se Jím po všechny dny naší životní poutě dávali připravovat a abychom tak mohli dosvědčovat spásu Ježíše Krista."